

Zevnitř

Jan Stanislav

Otrávený a unavený dobou sebou nechával vláčet ulicí špatného svědomí, intolerance či snad i zbědovanosti. Jeho život se scvrkl do monotónního přežívání současnosti, která vyprchávala jako opojný éter ze zatuchlé místnosti, nechávající za sebou díru v čase místo minulosti. Jeho oči každým dnem hasly. Nezájem o sebe sama se proměnil v nezájem okolí. Každá minuta na tomto světě mu ubírala poslední zbytky životní energie, která v zoufalosti vyhlídky na sebezničení nacházela poslední výspu v hédonismu post-moderního člověka. Jakákoliv věc, která mu dovolila zapomenout na hnijící vřed v našem společném srdci, jenž drze vyvolával iluzi lotosového květu, se stala jeho Múzou a on ji vymrštil na vrchol hodnotového žebříčku.

Den za dnem, týden za týdnem se stále přesvědčoval, že jakákoliv lidská činnost je jen výsměchem někoho (něčeho) za jeho domýšlivost. Zdálo se, jako by se To člověku smálo do tváře. Celý život ho to nechávalo prožít smysluplně, aby si uvědomil, že smysl ztratil ve zvracích pohřebního projevu. Jaké to je nežít život? Jaké to je slyšet svůj pohřební projev za živa?

Uvědomil si, že již nezná kategorie, nehledá řešení. Jen prázdně prochází ulicí plnou lidí, pachtících se někam. Najednou si věděl, že mu jich je líto. Někteří z nich ho nenávidí, někteří ho litují, jiní ho ignorují, ale nikdo ho nemiluje.

Jeho ústa se naplnila soucitným úsměvem. Teď mohl klidně odejít. Jeho kroky zamířily do načervenalé hloubky soumraku, aby došly konce. Neboť našel odpověď otázku, jaké to je, nežít život.